

prima instanță: Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău (Iurie Potînga)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Natalia Simciuc, Ion Țurcan, Iurie Cotruță)

ÎNCHEIERE

24 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Vasili Novacov,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Vasili Novacov împotriva întreprinderii cu capital străin „RED Union Fenosa” societate pe acțiuni cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcția anterior deținută, încasarea salariului pentru absență forțată de la lucru și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 25 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Vasili Novacov și s-a menținut hotărârea din 12 noiembrie 2015 a Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău, prin care a fost respinsă acțiunea depusă de Vasili Novacov,

constată:

La 22 decembrie 2012, Vasili Novacov a depus cerere de chemare în judecată împotriva întreprinderii cu capital străin „RED Union Fenosa” societate pe acțiuni (denumirea prescurtată ÎCS „RED Union Fenosa” SA) cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcția anterior deținută, încasarea salariului pentru absență forțată de la lucru și repararea prejudiciului moral, ulterior completată și concretizată prin cererile depuse la 07 februarie 2014 (vol.I, f.d.170), la 20 ianuarie 2015 (vol. I, f.d. 215-216) și la 23 iulie 2015 (vol. II, f.d. 23-24).

În motivarea acțiunii a menționat că, începînd cu 07 septembrie 2004, a activat în cadrul întreprinderii pârâte în funcția de mașinist de automacarale. Prin ordinul nr. 1195 din 24 septembrie 2012 a fost concediat în temeiul art. 86 alin. (1) lit. c) din Codul muncii.

În acest sens, reclamantul a considerat concedierea sa din funcție ca fiind ilegală, deoarece contrar dispozițiilor art. 88 alin. (1) lit. c) din Codul muncii nu i s-a propus un alt loc de muncă.

Totodată, reclamantul a opinat că eliberarea sa din funcție a avut loc și contrar prevederilor art. 87 alin. (1) din Codul muncii, adică în lipsa acordului comitetului sindical.

Mai mult decât atât, angajatorul nici nu i-a înmănat o copie a ordinului de concediere.

Subsecvent, reclamantul a indicat că după preavizarea sa despre faptul desfacerii contractului individual de muncă (02 iulie 2012) și până la emiterea ordinului de concediere (24 septembrie 2012) funcția de mașinist de automacara, care o deținea, a fost ocupată de Vasili Moscalenco, fapt confirmat prin lista foilor de parcurs la automacaraua CIR-223: nr. BN 819187 din 11 septembrie 2012; nr. BN 819227 din 14 septembrie 2012 până la 16 septembrie 2012; nr. BN 819267 din 17 septembrie 2012; nr. BN 819290 din 18 septembrie 2012; nr. BN 819168 din 19 septembrie 2012; nr. BN 819310 din 20 septembrie 2012; nr. BN 819333 din 21 septembrie 2012 până la 23 septembrie 2012; nr. BN 819354 din 24 septembrie 2012; nr. BN 819381 din 25 septembrie 2012; nr. BN 819403 din 26 septembrie 2012; nr. BN 819420 din 27 septembrie 2012 și nr. BN 819436 din 28 septembrie 2012 până la 30 septembrie 2012; precum și prin foile de parcurs la transportul CCA-739: nr. BN 810135 din 29 noiembrie 2012 până la 30 noiembrie 2012; nr. BN 810297 din 12 decembrie 2012 până la 24 decembrie 2012; nr. BN 810444 din 24 decembrie 2012 până la 31 decembrie 2012 și nr. BN 810529 din 03 ianuarie 2013 până la 13 ianuarie 2013.

În acest sens, Vasili Novacov a relevat că a activat în funcția de mașinist al automacaralei cu n/î CIR 223, iar prin cumul ca șofer al stației mobile de generare al curentului electric cu diesel, cu n/î CCA 739, iar prin ordinul nr. 1195 din 24 septembrie 2012 a fost concediat în legătură cu reducerea statelor de personal. Întru demonstrarea faptului că funcția deținută de el a fost redusă, ÎCS „RED Union Fenosa” SA i-a prezentat certificatul cu numărul de ieșire 06/101 din 26 septembrie 2013, conform căruia autocamionul cu numărul de înmatriculare CIR 223 nu se află la balanța ÎCS „RED Union Fenosa” SA, ci doar autocamionul cu numărul de înmatriculare CCA 739.

Astfel, reclamantul a opinat că, certificatul din 26 septembrie 2013 eliberat de către ÎCS „RED Union Fenosa” SA este parțial falsificat, deoarece conform adeverinței TC 00008204 din 06 februarie 2015, eliberată de ÎS „CRIS „Registru”, autocamionul cu numărul de înmatriculare CIR 223 se află la balanța ÎCS „RED Union Fenosa” SA.

Reclamantul a considerat că falsificarea informației din certificatul nr. 06/101 din 26 septembrie 2013 a fost efectuată cu scopul de a demonstra că funcția care o deținea a fost redusă. Acest fapt se demonstrează și prin refuzul ÎCS „RED Union Fenosa” SA de a prezenta următoarele documente: copiile certificate în modul stabilit ale ordinelor emise în perioada 02 iulie 2012 – 24 septembrie 2013 privind concedierea și primirea la lucru a salariaților; actul de transmitere a automobilului cu n/î CIR 223, CCA 739 și CFI 989 lui Vasili Moscalenco; copiilor certificate în modul stabilit de pe foile de parcurs din perioada 11 septembrie 2012 – 24 septembrie 2012 ale autocamioanelor cu n/î CCA 739 și CIR 223; copiile certificate în modul stabilit ale foilor de parcurs ale autocamioanelor cu n/î CIR 223, n/î CFI 98 și n/î CCA 739 pentru perioada 11 septembrie 2012 – 24 septembrie 2013; statele de personal cu la situația la 24 septembrie 2013; informația privind persoanele care au activat pe unitățile de transport cu n/î CCA 739, n/î CIR 223 și n/î CFI 898 în perioada de până la concedierea sa, și anume 11 septembrie 2012 – 11 septembrie 2013; statutul ÎCS „RED Union Fenosa” SA; originalul procesului-verbal al comitetului sindical din 25 iulie 2012 privind darea

acordului la concedierea salariatului; și componență comitetelor sindicale ale ÎCS „RED Union Fenosa” SA.

Vasili Novacov a evocat că, a interpelat documentele nominalizate, însă până la moment ÎCS „RED Union Fenosa” SA nu i le-a prezentat, deși conform art. 89 alin. (2) din Codul muncii este obligat să demonstreze legalitatea concedierii.

În această ordine de idei, în conformitate cu art. 86, 87, 88, 89 și 90 din Codul muncii, reclamantul Vasili Novacov a solicitat anularea ordinului de concediere nr. 1195 din 24 septembrie 2012; restabilirea sa în funcția anterior deținută; încasarea din contul ÎCS „RED Union Fenosa” SA a salariului pentru absența forțată de la serviciu, începând cu 25 decembrie 2012 și până la pronunțarea hotărârii; și încasarea din contul ÎCS „RED Union Fenosa” SA în beneficiul său a sumei de 100 000 de lei, cu titlu de reparare a prejudiciului moral.

Prin hotărârea din 12 noiembrie 2015 a Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău, (vol. II, f.d. 60, 65-71 recto-verso) acțiunea depusă de Vasili Novacov a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 25 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău (vol. III, f.d. 164, 165-173), apelul declarat de Vasili Novacov a fost respins și s-a menținut hotărârea din 12 noiembrie 2015 a Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău.

Prima instanță și instanța de apel și-au întemeiat soluțiile adoptate pe dispozițiile art. 86 alin. (1) lit. c), art. 88 alin. (1), art. 89 alin. (2), art. 184 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul muncii.

În consolidarea soluțiilor sale, Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău, și Curtea de Apel Chișinău au constatat legalitatea ordinului nr. 1195 din 24 septembrie 2012 „Cu privire la desfacerea contractului individual de muncă” în temeiul art. 86 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, încheiat cu reclamantul Vasili Novacov, deoarece a fost respectată pe deplin procedura de concediere.

Astfel, prin decizia nr. 823 emisă de ÎCS „RED Union Fenosa” SA la 02 iulie 2012, și care a fost adusă la cunoștință lui Vasili Novacov în aceeași zi, angajatorul a adus la cunoștință salariatului intenția de a desface contractul individual de muncă în legătură cu reducerea funcției pe care o deținea acesta. Totodată, l-a informat că la moment nu deține alt post de muncă vacant, în conformitate cu calificarea acestuia în cadrul întreprinderii, și i-a adus la cunoștință că pe durata de preavizare i se acordă o zi liberă lucrătoare pe săptămână, cu menținerea salariului mediu, pentru căutarea unui alt loc de muncă.

În acest sens, s-a reținut și faptul că, la 13 august 2012, prin avizul nr. 1063, administrația ÎCS „RED Union Fenosa” SA, în baza solicitării SRL „DesEnerg”, i-a propus lui Vasili Novacov un alt loc de muncă în cadrul întreprinderii SRL „DesEnerg” conform calificării și experienței de muncă a acestuia. Însă, la 13 august 2012, Vasili Novacov a refuzat această propunere.

La fel, instanțele inferioare au constatat că termenul de preavizare, conform dispoziției nr. 823 din 02 iulie 2012 a fost stabilit pentru o perioadă de 2 luni, curgând din momentul aducerii la cunoștință salariatului a conținutului dispoziției, astfel, fiind respectate și prevederile art. 184 alin. (1) lit. a) din Codul muncii.

Dealtfel, prin scrisoarea nr. 0606/55901 din 04 iulie 2012, ÎCS „RED Union Fenosa” SA a prezentat Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă informația despre persoanele care urmează a fi disponibilizate în legătură cu reducerea statelor de personal, operate cu ocazia schimbărilor în organizarea muncii și modificarea

modelului organizatoric a sectorului de distribuție Chișinău, printre care se regăsește și salariatul Novacov (vol. I, f.d. 95-97).

De asemenea, la 10 iulie 2012, prin scrisoarea nr. 0606/57177 a fost solicitat acordul Comitetului Sindical la desfacerea *inter alia* și a contractului individual de muncă cu salariatul din inițiativa administrației, în legătură cu reducerea funcției deținute de reclamant. Astfel, la 25 iulie 2012, comitetul sindical și-a dat acordul la concedierea salariatului Vasili Novacov (vol. I, f.d. 98).

La 27 iulie 2018, Vasili Novacov a declarat recurs împotriva deciziei din 25 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău (vol. III, f.d. 175-182).

În motivarea recursului a invocat neaplicarea unor legi care trebuiau să fie aplicate, și anume a art. 87 alin. (1), art. 88 alin. (1) lit. a) și art. 89 alin. (2) din Codul muncii, precum și a art. 22, art. 26, art. 386 alin. (1) lit. d) și art. 387 lit. a) din Codul de procedură civilă.

În acest sens, a menționat că procedura de concediere a sa din inițiativa administrației, în legătură cu reducerea funcției care o deținea, a avut loc cu încălcări grave, deoarece nu i-a fost propus un alt loc de muncă în cadrul organizației, precum și în lipsa acordului comitetului sindical.

Vasili Novacov a relevat că instanțele inferioare nu au ținut cont de faptul că reducerea funcției care o deținea a fost fictivă, deoarece toate unitățile de transport pe care lucra au rămas la balanța companiei, pe acestea muncind alți salariați.

Recurentul a solicitat admiterea recursului și casarea deciziei din 25 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău și hotărârii din 12 noiembrie 2015 a Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău, cu pronunțarea unei hotărâri noi, prin care să fie admisă acțiunea depusă de Vasili Novacov.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Prin prisma art. 434 în alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Astfel, instanța de recurs atestă că, în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilită data când i-a fost comunicată lui Vasili Novacov decizia din 25 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, iar drept consecință nu poate fi stabilit momentul când începe să curgă termenul de exercitare a dreptului acestuia de a ataca hotărârea judecătorească.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depusă de Vasili Novacov, completul de admisibilitate evocă faptul că argumentele invocate în recurs, în esența lor, sunt similare alegațiilor inserate în cererile de apel depuse de acesta (vol. II, f.d. 74-77, 89-92, vol. III, f.d. 8-15, 35-36). Astfel se deduce că cererea de recurs *de facto* este o transpunere a motivelor din cererile de apel. Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurentul nu a evidențiat în

cererea de recurs formulată memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Vasili Novacov nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanță de recurs reține că recursul declarat de Vasili Novacov nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce Vasili Novacov a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un

recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Vasili Novacov împotriva deciziei din 25 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Vasili Novacov împotriva deciziei din 25 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Vasili Novacov împotriva întreprinderii cu capital străin „RED Union Fenosa” societate pe acțiuni cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcția anterior deținută, încasarea salariului pentru absență forțată de la lucru și repararea prejudiciului moral.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan